

Arrest

nr. 65 971 van 1 september 2011
in de zaken RvV X en RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die allebei verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 15 juni 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat D. DE NEVE, loco advocaat F. JANSEGGERS, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwam volgens hun verklaringen op 25 augustus 2010 het Rijk binnen en dienden op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 25 mei 2011 werd voor allebei een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing voor mijnheer USHKINI Mehmet (verzoeker) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees, afkomstig uit Cermian (gemeente Gjakovë) en bezit u de Kosovaarse nationaliteit. Voor en tijdens de oorlog in Kosovo in 1999 was u bevriend met een Albanese politieagent, Zukan Kuqi. Hij hielp jullie in 1999 vluchten naar Ulqin in Montenegro, waar u en uw gezin verbleven tot het einde van de oorlog. Hierna keerden jullie terug naar Cermian. Omdat deze Albanese politieagent na de politiehervorming van 1989 bleef werken onder de Serviërs werd u omwille van uw vriendschap met die persoon in het dorp niet graag gezien. Sinds uw terugkomst uit Montenegro vernederden en beledigden de andere dorpeligen u. Ze zeiden dat er geen plaats was in het dorp voor u. Er werden ook voorwerpen naar uw huis en op de binnenkoer gegooid. Omdat uw zoon Kujtim Ukshini (O.V. 5.732.535) bevriend was met de zonen van Zukan Kuqi ondervond ook hij problemen. Twee jaar nadat u was teruggekeerd uit Montenegro, stonden gemaskerde mannen aan uw

deur. Ze wilden weten waar uw zoon Kujtim zich bevond. Per toeval was uw zoon op dat moment op bezoek bij een vriend in een naburig dorp. U verwittigde Kujtim en bracht hem bij uw zus. Daar bracht hij, zonder ooit in contact te komen met die gemaskerde mannen, alle papieren in orde om naar België te vluchten. In 2005 diende hij in België een asielaanvraag in. Toen uw zoon nog bij uw zus verbleef en ook toen hij reeds in België was, kwamen de gemaskerde mannen nog steeds zeer regelmatig naar hem vragen. Op 5 augustus 2010 dreigden drie gemaskerde personen uw benen af te zagen. U besefte dat het te gevaarlijk werd voor u in Kosovo en u besloot het land te verlaten samen met uw echtgenote, Dyka Ukshini (O.V. 6.675.515). Uw echtgenote kampt sinds de oorlog met lichamelijke en psychische problemen. Ze slaapt slecht en heeft snel schrik. Jullie ontvluchtten Kosovo echter niet omwille van die reden. Uw echtgenote voegde toe dat ze hier wel graag wil genezen. U arriveerde in België op 25 augustus 2010 en u diende dezelfde dag een asielaanvraag in. U bent in het bezit van uw Kosovaarse identiteitskaart, afgeleverd op 20 maart 2009; uw Kosovaarse huwelijksakte, afgeleverd te Gjakovë op 4 juni 2009; uw Kosovaarse invalidenkaart en een lidkaart van de vereniging voor invaliden "Hendikos".

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt Kosovo verlaten te hebben en/of er niet naar terug te kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of omwille van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat uw problemen – met name de 1 beledigingen en vernederingen van uw burens en de aanvallen en bedreigingen van gemaskerde personen (gehoorverslag CGVS 15 oktober 2010, p. 7 en gehoorverslag CGVS 9 februari 2011, p. 4-6) – in grote mate verband houden met de problemen die uw zoon, Kujtim Ukshini, aanhaalde als asielmotivee tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal op 14 augustus 2008. Deze verklaarde toen dat hij in Kosovo gezocht werd door leden van het AKSh (Albanees: Armata Kombëtare Shqiptare, Albanese Nationaal Leger) en dat hij lastig werd gevallen door de burens, dit alles omdat hij van collaboratie met de Serviërs tijdens de oorlog verdacht werd ingegeven door het feit dat hij en u tijdens de oorlog vriendschappelijke banden onderhielden met de familie van de Albanese politieagent Zuran Kuci (of Zukan Kuqi) (gehoorverslag zoon CGVS). In het kader van zijn asielaanvraag werd echter besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, di. op grond van enkele vaststellingen en tekortkomingen die de kern van zijn asielrelaas omvatten en op grond van zijn nalaten voor zijn problemen bescherming te zoeken bij de in Kosovo aanwezige lokale en/of internationale autoriteiten. Zijn beroep tegen deze beslissing werd bovendien op 20 augustus 2009 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. Daarnaast dient hier gewezen te worden op enkele belangrijke tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw zoon afgelegd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal met betrekking tot de kern van uw asielrelaas. Zo stelde uw zoon dat personen die zich uitgaven als leden van het AKSh aan u kwamen vertellen dat hij op een lijst van collaborateurs staat (gehoorverslag CGVS zoon 14 augustus 2008, p. 9 -10). U verklaarde echter geen enkel vermoeden te hebben van de identiteit van deze belagers en dat ze u kwamen vragen waar uw zoon zich bevond. U maakte geen enkel gewag van een lijst met collaborateurs en dat de belagers omwille daarvan uw zoon zouden zoeken (CGVS, p. 5). Gelet op bovenstaande vaststellingen kunnen er ernstige bedenkingen gemaakt worden bij de door u beweerde problemen met burens en onbekende gemaskerde personen in Kosovo. Wat er ook van zij, u heeft niet aannemelijk gemaakt dat u in geval van dergelijke problemen met de burens en met gemaskerde personen of bij een herhaling ervan in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo geen beroep kon of zou kunnen doen op de hulp van of bescherming door de in Kosovo aanwezige lokale en/of internationale autoriteiten, waarmee u overigens verklaarde nooit problemen te hebben gekend (CGVS 9 februari 2011, p. 8). U ging nooit klacht indienen tegen de burens omdat u de situatie niet wilde verergeren en u diende geen klacht in tegen deze gemaskerde mannen omdat zij u met de dood bedreigden indien u de politie zou waarschuwen (CGVS 9 februari 2011, p. 7). Deze verklaringen voor het niet inroepen van de bescherming door uw eigen autoriteiten zijn niet afdoende. Het is immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen de belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Bovendien blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2011 op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven – zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals ondermeer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet altijd optimaal –, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de "Law on the Police" en de "Law on the Police Inspectorate of Kosovo", die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP evenwel beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming

gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens maakt voornoemde informatie duidelijk dat er door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht besteed wordt aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Ik meen dan ook dat er in Kosovo anno 2011 redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Betreffende de psycho-medische problemen waarmee uw echtgenote ten gevolge van de oorlog in Kosovo kampt, dient vooreerst opgemerkt te worden dat u aangaf dat deze problemen niet bijgedragen hebben tot uw beslissing Kosovo te verlaten (CGVS 9 februari 2011, p. 8). Uw echtgenote stelde eveneens dat haar medische problemen niet de hoofdreden was voor jullie komst naar België, maar dat ze hier weliswaar graag wil genezen (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 6-7). Uit de verklaringen van u en uw echtgenote afgelegd op het Commissariaat-generaal blijkt bijgevolg niet dat zij meer dan tien 2 jaar na het einde van de oorlog nog vreest voor een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of dat haar vertrek is ingegeven door bedoelde vrees. Medische motieven op zich ressembleren echter niet onder de toepassingsfeer van de Vluchtelingenconventie noch onder de bepalingen van de definitie subsidiaire bescherming. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd. De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteit en afkomst uit Kosovo worden hier vooreerst niet betwist. Ook aan uw huwelijk met Dyka Ushkini wordt niet getwijfeld. Uw invalidenkaart en lidmaatschap van de invalidenvereniging "Hendikos" doen niet terzake aangezien u zelf aangaf dat uw ziekte geen aanleiding gaf tot uw vertrek uit Kosovo (CGVS 9 februari 2011, p. 8).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. De bestreden beslissing voor mevrouw UKSHINI Dyka (verzoekster) luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese, afkomstig uit Buqan (gemeente Pejë) en bezit u de Kosovaarse nationaliteit. In Kosovo werden u en uw echtgenoot, Mehmet Ukshini (O.V. 6.675.515), door de dorpelingen lastiggevallen omdat jullie tijdens de oorlog bevriend waren met een Albanese politieagent. Er kwamen ook op regelmatige basis gemaskerde mannen naar uw huis, op zoek naar uw zoon Kujtim Ukshini (O.V. 5.732.535). Sinds de oorlog in Kosovo in 1999 kampt u met lichamelijke en psychische problemen. U valt flauw, uw armen worden stijf, u heeft maagproblemen en uw suikergehalte en cholesterol staan vrij hoog. U bezocht hiervoor een arts in Kosovo. Omwille van de problemen met uw bureu en met deze gemaskerde personen en omdat u hier wilt genezen, besloot u Kosovo te ontvluchten. U arriveerde in België op 25 augustus 2010 en diende dezelfde dag een asielaanvraag in. U bent in het bezit van uw Kosovaarse identiteitskaart, afgeleverd op 19 maart 2009; uw Kosovaarse invalidenkaart; een Kosovaars medisch attest, afgeleverd te Gjakovë, door Dr. Mahmud Lila en een Belgisch medisch attest, afgeleverd te Mariakerke, door Dr. Kristof Roose, d.d. 14 februari 2011.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die terzake door uw echtgenoot, Mehmet Ukshini, werden uiteengezet (gehoorverslag CGVS, p. 5, 7 en 9). In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

[Het onderdeel "motivering" uit de bestreden beslissing inzake verzoeker wordt integraal hernomen.]

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. De door u voorgelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteit en afkomst uit Kosovo worden niet betwist. Uw invalidenkaart en uw medische attesten bewijzen uw psycho-medische problemen, die door mij evenmin in twijfel worden getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekers hebben tegen de bestreden beslissingen twee verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen de twee beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

2.2. In zijn *“beroep tegen een beslissing van de FOD Binnenlandse Zaken, Dienst Vreemdelingenzaken”* vraagt verzoeker de nietigverklaring van de bestreden beslissing op grond van *“artikel 63/69 e.v.”* van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006 en gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006 (hierna vreemdelingenwet).

De Raad wijst erop dat het hem op grond van het inquisitoriale karakter van zijn rechtspleging toekomt de rechtsstrijd die gericht is tegen een bepaalde administratieve rechtshandeling, in de voorgeschreven banen te leiden. Bijgevolg dient de Raad op zicht van de bestreden beslissing ambtshalve als verwerende partij aan te duiden die overheid die het best geplaatst is om de wettigheid van die beslissing te verdedigen. *In casu* werd de bestreden beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waardoor deze als verwerende partij wordt aangeduid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet louter op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen. Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet worden behandeld. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker roept als *“Eerste middel”* de *“Schending van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, inzonder van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de rechten van verdediging en tenslotte een manifeste beoordelingsfout en machtsmisbruik”*.

De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). De procedure voor de commissaris-generaal is geen juridictionele procedure, maar een administratieve. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoont hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Dit onderdeel kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekers werden gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kregen hun asielmotieven uiteen te zetten, hun argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken konden neerleggen en zich konden laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van hun keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekers kregen bovendien de kans om in hun vragenlijsten ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

Dat onder 'middel' wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop de rechtsregel of rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden. De aangevoerde schendingen van *het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de rechten van verdediging (...)* en *machtsmisbruik* komen enkel neer tot het beperkt het vermelden van deze beginselen in het opschrift van het middel. Verzoekers zetten nergens concreet uiteenzet waar en hoe de aangevoerde rechtsnormen de bestreden beslissing schenden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekers kritiek uitbrengen op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kunnen inroepen. Aangezien verzoekers de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwisten, voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

4. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

4.1. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Verzoekers verklaren hun land van herkomst te hebben ontvlucht omdat zij er gevisieerd worden door dorpelingen omwille van hun vriendschap met een Albanese politieagent, die na de politiehervorming bleef werken onder de Serviërs. De asielaanvraag werd afgewezen omdat verzoekers hun voorgehouden vluchtmotieven niet kunnen overtuigen, en verzoekers hoe dan ook niet aannemelijk maken geen beroep te kunnen doen op de in Kosovo aanwezige nationale of internationale autoriteiten om aan hun problemen te verhelpen.

4.2. De commissaris-generaal wijst terecht op de incoherentie van verzoekers verklaring en diegene van zijn zoon (zie stukken 8 gehoorverslag zoon en 9 beslissing CGVS zoon in het bundel landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier), inzake essentiële elementen die de kern raken van het asielrelaas en de rechtstreekse aanleiding vormden voor hun vlucht. Dit tast de geloofwaardigheid van het asielrelaas op fundamentele wijze aan. Er dient te worden vastgesteld dat de asielaanvraag van de zoon van verzoekers –die op dezelfde vluchtmotieven steunt-, ongeloofwaardig werden gevonden. De asielaanvraag van de zoon werd afgewezen. Verzoekers brengen geen andere elementen aan noch argumenteren ze waarom in hun hoofde dezelfde ingeroepen elementen wel tot de toekenning van de vluchtelingenstatus dient te leiden. Er kan slechts worden vastgesteld dat verzoekers zich beperken tot het louter herhalen van hun verklaringen en het bevestigen van hun vluchtmotieven en niet de minste poging ondernemen om de geloofwaardigheid van het asielrelaas te herstellen. Aldus tonen verzoekers het bestaan niet aan van de Albanese politiecommandant die gecollaboreerd zou hebben terwijl dit uitdrukkelijk werd geargumenteed in de beslissing van de zoon en de problemen van beide verzoekers en de beweerde (doods)bedreigingen hieruit voortvloeien. Verzoekers blijven bij loutere ongestaafde beweringen.

Voorts is het verwijt naar de commissaris-generaal dat hij *“verwijst naar de beslissing betreffende het dossier van haar echtgenoot, zonder een afzonderlijke motivering over haar [de verzoekster] dossier te maken”* niet ernstig nu uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster geen afzonderlijke motieven inroept en uitdrukkelijk verklaarde zich aan te sluiten bij de asielmotieven van haar man (gehoorverslag verzoekster CGVS, p.5). Beide verzoekers verklaarden in de loop van hun asielprocedures uitdrukkelijk dat zij dezelfde asielmotieven inroepen, met name medische problemen en problemen met hun omgeving omwille van een bevriend agent. Als dusdanig volstaat het te verwijzen naar de motieven van de beslissing van de echtgenoot die tevens de motieven zijn van de weigering van de asielaanvraag van verzoekster. Er wordt aldus géén afbreuk gedaan aan de bevindingen van de commissaris-generaal die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. De documenten die verzoekers neerlegden staven enkel hun voorgehouden identiteiten en medische problemen, deze gegevens worden echter niet betwist door de CGVS.

4.3. Ten slotte argumenteert verzoekster dat *“de CGVS de mededelingen over de mensenhandel waaraan verzoekster onderworpen is geweest op haar vlucht uit Kosovo niet meeneemt in de beslissing”*. Ter terechtzitting kan dit niet nader worden toegelicht. Deze bewering in het verzoekschrift gaat in tegen de verklaringen opgenomen in het administratief dossier waaruit kan blijken dat verzoekster in de loop van haar asielprocedure er nooit gewag van heeft gemaakt het slachtoffer te zijn

geweest van mensenhandel. Het verzoekschrift blijft inzake dit argument bij een korte blote vermelding die dan ook bezwaarlijk kan overtuigen.

Hoe dan ook en daargelaten de (on)geloofwaardigheid van het asielrelaas, tonen verzoekers niet aan dat zij omwille van de beweerde spanningen met hun omgeving, hun regio van herkomst dienden te ontvluchten. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de algemene situatie in Kosovo na de beëindiging van de oorlog en het ontstaan van een zelfstandige staat Kosovo, positief evolueert en dat de Kosovaarse politie (KP), wanneer in kennis gesteld van misdrijven, anno 2011 afdoende actie onderneemt, niettegenstaande hervormingen noodzakelijk blijven. De Eulex Police Component staat de KP bij om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en ervoor te zorgen dat alle Kosovaarse burgers worden bediend. Tot slot adviseert en ziet de OSCE toe op de naleving van de internationale normen inzake mensenrechten door de KP. De opmerking “*de mensenrechten kunnen er niet gegarandeerd worden*” doen geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen die blijken uit de objectieve informatie van de commissaris-generaal toegevoegd aan het dossier dat de Kosovaarse politie performant is, doeltreffend optreedt en afdoende bescherming biedt aan de bevolking. Indien verzoekers “*ernstige twijfels [hebben] over de in de bestreden beslissing aangehaalde veiligheid die de regio voor terugkerende Kosovaren zou bieden*” en zij daarbij wijzen op verzoekers leeftijd en medische situatie (“*65+-er en invalide*”) dan moet concreet aangetoond worden waarom Kosovaarse ouderen nood hebben aan internationale bescherming. Dat “*de tweede zoon spoorloos*” zou zijn –wat niet wordt aangetoond, noch dat zijn afwezigheid verband houdt met artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet- en al is de gemeente van verzoekster etnisch gemengd dan nog kan niet worden ingezien waarom verzoekers menen dat ze vervolgd zouden worden. Aldus hadden verzoekers minstens nationale bescherming moeten vragen wat zij vrijwillig nagelaten hebben.

4.3.1. Ter adstructie van hun betoog voegen verzoekers rapporten over de algemene situatie in Kosovo toe aan hun verzoekschriften zonder hierbij nader toe te lichten waarom verzoekers het voorwerp zouden worden van orgaanzwendel (stuk 7) of waarom verzoekers thans te vrezen zouden hebben van oorlogsmisdaden nu de oorlog voorbij is (stuk 7). Met het stuk 6 (zonder vertaling naar de proceduretaal) wijzen verzoekers op twee incidenten. Verzoekers lichten echter niet het nut of het specifieke belang toe van de stukken 6 en 7 voor hun asielaanvraag. Immers verzoekers gaan er verkeerdelijk van uit dat een moeilijke economische situatie na een burgeroorlog of een etnisch gemengde gemeenschap op zich een internationale bescherming noodzakelijk maken. Verzoekers maken niet aannemelijk zelf het voorwerp geweest te zijn van vervolging of ernstige schade of hiertoe een rechtmatige vrees te hebben.

5. In een “*Tweede middel*” beroept verzoeker zich op de “*Schending van artikel art .3 E.V.R.M.*” en in het derde middel roepen verzoekers de “*Schending van artikel art. 8 E.V.R.M.*” in.

De Raad wijst er op dat er in onderhavige procedure geen uitspraak gedaan wordt over een terugleidingsmaatregel, noch over een gezinshereniging maar uitsluitend over de toekenning van de vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet).

Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2 b van de vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op de aard van de bestreden beslissing moet de schending van artikel 3 van het EVRM bijgevolg niet afzonderlijk worden beoordeeld.

Verzoekers kunnen evenmin worden bijgetreden waar zij menen in aanmerking te komen voor internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en/of 48/4 van de vreemdelingenwet omdat “*alle kinderen van verzoeker en haar echtgenoot hebben een bestaan uitgebouwd binnen de Europese Unie*” ; “*De ouderlijke woonst is verkocht en verzoeker heeft geen band meer met Kosovo*” of “*Dat verzoeker bovendien niet zelf over de nodige financiële middelen beschikt en de organisatie IOM bij terugkeer binnen de vijf jaar deze kosten terugvordert van de aanvrager die deze reis onderneemt teneinde zijn aanvraag tot gezinshereniging in het land van herkomst in te dienen*”. Hieruit kan immers niet blijken dat verzoekers vervolgd worden omwille van de gronden opgesomd in het vluchtelingenverdrag noch kan dit duiden op zwaarwegende gronden die bestaan om aan te nemen verzoekers een reëel risico op ernstige schade zullen lopen bij de terugkeer naar Kosovo. Ten slotte tonen verzoekers niet aan hoe de toekenning of weigering van de status van vluchteling of subsidiaire bescherming zal leiden tot de feitelijke scheiding van verzoekers gezin.

6. Wat verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad betreft benadrukt de Raad dat deze rechtspraak geen precedentswaarde heeft en dat hij hoe dan ook de relevantie hiervan niet inziet nu dit klaarblijkelijk geen vergelijkbare zaken betreft.

6.1. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Noch uit verzoekers hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

7. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV x /IV en RvV x /IV worden gevoegd.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK